

Пре десетак година, објашњавајући политику разоружавања Србије, један НАТО официр ми је рекао да је Балкан одувек простор сукоба и да га у интересу Европе треба разоружати како би се омогућила трајна стабилност. Нисам им веровао ни тада, а не верујем им ни сада када под окриљем НАТО алијансе планирају формирање „Војске Косова“. Армије су одувек биле средство за успостављање „нове реалности“. Свако успостављање новог стања на Косову и Метохији последица је ратова и ангажовања војне силе било да се то дешавало 1912, 1915, 1918, 1941. или 1999. године.

И док „наши пријатељи из НАТО“ припремају снаге које ће им омогућити да сачувају стање које су насиљем успоставили на Косову и Метохији, на Србе се гледа другим очима. Најпогоднији Срби, уколико нису мртви, јесу они разоружани, понижени и слуђени. Све друго је неприхватљиво. Али да би Срби заиста постали такви, прорачуни су показали да је прескупо разоружати их војном акцијом. Показало се да је ефикасније ангажовати интересну групу на власти која ће под маском реформе потпуно разорити одбрамбени систем земље.

И мада разорити један систем није баш једноставно, они су се својски потрудили настојећи да предузете мере у „демонтажи“ система одбране буду такве по последицама да је свака поправка немогућа, радећи у више праваца:

Кроз акције уништавања лаког пешадијског наоружања, уништавање лаких преносних противавионских ракета СТРЕЛ-2М, пешадијских мина... Када је уништавање и разоружавање у питању, НАТО је спреман да плати. Када се дају донације, оне иду на едукацију, семинаре... Могуће да је то наоружање застарело или по неким тумачењима нехумано. Али ми нисмо имали боље и до набавке квалитетнијег није се требало лишавати онога што имамо.

Под формом професионализације укинута је обучавање грађана за употребу наоружања и оружану борбу. Најпре лошом организацијом класичног служења војног рока, увођењем пародије од тзв. „цивилног служења војног рока“, да би се затим квазипрофесионализацијом генерације грађана Србије учиниле необученим не само за оружану борбу већ и за сваки вид деловања у ванредним и ратним ситуацијама;

Они никада у нама неће гледати савезнике

Пише: Драган Крсмановић
петак, 11 новембар 2011 12:36

Чак је и сарадња са другим земљама, која је у суштини позитивна, у реализацији интересне групе на власти постала средство за слабљење одбрамбене моћи Србије и њено стављање у службу интереса светских моћника. Будемо ли и даље ћутали пред погубном политиком каква се води у систему одбране, Срба ће ускоро бити на ратиштима широм света али овај пут као савремене Гурке, којима ће командовати Литванци, а њима Немци док би на врху ланца били наравно Американци.

И тако, Срба ће бити у Авганистану али не и на Косову и Метохији. Без обзира на то да ли је политика наших непријатеља наоружавање или разоружавање једина константа је жеља да се Србија учини слабом и несамосталном и да се доведе у стање у коме ће морати прихватити решења која јој буду наметнута. Интересна група на власти, док не оде са политичке сцене, јесте ту само да остави утисак да у Србији има некога ко је вољан да ту њихову политику и спроводи.

И док се ми двоумимо и препиремо, на делу наше територије, ствара се војска која је по свим мерилима непријатељска и којој ће основни задатак бити да се супротставља интересима Србије у њеној јужној покрајини.